

ERKI AULE

KÄGARKÕNNI MEISTRID

Kohtumine kahes vaatuses

Tegelased:

ESIMENE - mees

TEINE - mees

ESIMENE mees istub ja ootab. Saabub TEINE mees. Hindab olukorda.

TEINE: Ahsoo.

ESIMENE: Ahsoo, mis?

TEINE: Arvasin, et olen esimene.

ESIMENE: Kuskohas?

TEINE: Siin.

ESIMENE: Ahsoo.

TEINE: Ahsoo, mis?

ESIMENE: Kuidas saab arvata, et oled esimene, kui olin siin enne sind?

TEINE: Äkki läks midagi valesti?

ESIMENE: Misasi?

TEINE: Äkki tulid valel ajal?

ESIMENE: Äkki tulid hoopis sina valel ajal?

TEINE: Pidin tulema kolmeks ja kell ongi kolm.

ESIMENE: Ma pidin ka kolmeks tulema.

TEINE: Aga sa olid siin varem.

ESIMENE: Jah, ma tulin varem kohale.

TEINE: Ahah.

ESIMENE: Mis ahah?

TEINE: Järelikult tulid valel ajal.

ESIMENE: Järelikult olin siin enne sind.

TEINE: Ma ei saa aru, kuidas on võimalik, et meid mõlemaid kutsuti samaks ajaks?

ESIMENE: Miks sa arvad, et samaks ajaks?

TEINE: Mõlemad pidime ju kolmeks tulema.

ESIMENE: Mina pidin kolmeks tulema, sinu kohta ei tea ma midagi.

TEINE: Ma ju ütlesin, et pidin kolmeks tulema.

ESIMENE: Äkki sa valetad?

TEINE: Äkki sa ise valetad?

ESIMENE: Miks ma peaksin?

TEINE: Broneerisin selle aja juba neli kuud tagasi.

ESIMENE: Ahah.

TEINE: Mis ahah?

ESIMENE: Võisid vahepeal õige kella-aja unustada.

TEINE: Selliseid asju ei unustata. Aga sina?

ESIMENE: Minul oli aeg üles kirjutatud.

TEINE: Ei. Millal sina oma aja broneerisid?

ESIMENE: Kaks nädalat tagasi.

TEINE: See pole võimalik. Huberti juurde peab aja mitu kuud ette broneerima.

ESIMENE: Mul siis vedas.

TEINE: Mitte väga, sest mind lastakse sisse enne sind.

ESIMENE: Miks sa nii arvad?

TEINE: Sest minu aeg oli broneeritud enne.

ESIMENE: Aga ma olen siin juba pool tundi oodanud.

TEINE: Aga mina registreerusin enne sind.

ESIMENE: Äkki sa valetad mulle?

TEINE: Miks ma peaks sulle valetama?

ESIMENE: Et ette trügida.

TEINE: Tead, ärme vaidle, las Hubert tuleb ja otsustab, kumma meist esimesena ette võtab.

ESIMENE: Jah, las tema otsustab.

TEINE: Võib-olla kutsub meid korraga sisse.

ESIMENE: Kas ta võtab patsiente kahekaupa vastu?

TEINE: Ma ei tea. Olen siin esimest korda.

ESIMENE: Ma ka.

TEINE: Kuidas su nimi on?

ESIMENE: Toomas.

TEINE: Mina olen Martin. Meeldiv tutvuda.

ESIMENE: See, et ma oma nime ütlesin, et tähenda, et me kohe tutvuvad oleme.

TEINE: Aga saame siis tutvavaks. Millega Toomas siis tegeled?

ESIMENE: See, et sa mu nime tead, ei tähenda, et pead kohe minu eraelu kohta pärima. Meid ei seo miski.

TEINE: Tulime ju ühe ravitseja juurde.

ESIMENE: Aga põhjused on ilmselt täiesti erinevad.

TEINE: Mis häda sind siia tõi?

ESIMENE: Kas ma pean seda sulle ütlema?

TEINE: Ei pea. Tervisemured on selline intiimne teema, millest ühel tavalisel mehel väga raske rääkida. Täiesti mõistan sinu kohmetust.

ESIMENE: Mul on energiaga probleeme.

TEINE: Elektriarved on maksmata või? Sorri, ma tean, halb nali...

ESIMENE: Mul on energeetiline plokk ette tulnud.

TEINE: Mis täpsemalt siis?

ESIMENE: Ma räägin sellest hea meelega Hubertile, mitte sinule.

TEINE: Arusaadav. Aga kas sa kahesuunalise küllusemuna valmistamise kursusele ei taha minna?

ESIMENE: Mis asi see on?

TEINE: Kursus, kus eluülesanded aktiveeritakse, leitakse sulle rahamagnetid ja sa õpid rikkust holistiliselt suunama.

ESIMENE: Ega mul rahaga probleeme pole. Minu firma teeb mootorpaate, meil läheb iga aastaga aina paremini. Mul on enda motivatsiooniga raskusi.

TEINE: Ma ei saa sellest aru - sul on pappi, sa hulbid külluses ja kaebad mingi motivatsiooni puuduse üle.

ESIMENE: Ma tean, et sa ei saa sellest aru. Sellepärast ma räägingi sellest Hubertiga, mitte sinuga.

TEINE: Äkki on see mingi keskea kriis?

ESIMENE: Võib-olla.

TEINE: Kas sa mõne psühholoogiga oled sellest rääkinud?

ESIMENE: Ma ei usalda arste.

TEINE: Ega psühholoogid pole arstid.

ESIMENE: Seda enam pole neid põhjust usaldada.

TEINE: Ja nüüd tuled soolapuhuja juurde!?

ESIMENE: Hubert pole soolapuhuja.

TEINE: Kust sa tead, sa pole ju tema juures käinud?

ESIMENE: Kas sina oled tema juures käinud?

TEINE: Ei.

ESIMENE: Siis ei saa sa ka vastupidist väita.

TEINE: Tüüpiline eestlane - usaldab ainult seda, mida ise näinud on. See, mis teiste poolt ära proovitud, seda ta ei usu.

ESIMENE: See on eesti rahvale suur kingitus, et meil selline ravitseja elab. Selliseid inimesi nagu tema, sünnib ainult kord tuhande aasta jooksul.

TEINE: Kui mul oleks samasugused võimed, ma oleks ülemaailmselt tuntud staar.

ESIMENE: Õnneks tema pole sina.

TEINE: Kas sa oled Hubertit näinud?

ESIMENE: Ma pole tema juures käinud, järelikult ei ole.

TEINE: Kas sulle ei tundu kahtlane, et selline üleloomulike võimetega tüüp ennast niimoodi varjab?

ESIMENE: Ta ei varja ju.

TEINE: Ma mõtlen avalikkuse eest. Temast pole kusagil ühtegi fotot.

ESIMENE: Teiste ravitsemine on tema jaoks olulisem, kui enese upitamine. Talle piisab, kui tema patsiendid tunnevad teda. (*Mobiiltelefon heliseb. Otsib selle taskust välja. Vastab.*) Halloo... Jah ma kuulen... Ma ei tea, millegipärast levi on väga halb... Ahah. Nii... See peaks olema üldkaustas. Tegelikult ma

saatsin neile juba eile kaks meili... Hästi... Jah, kui ma linna tulen, siis ma ise suhtlen nendega. Halloo... (*Lõpetab kõne.*) Ära katkes.

TEINE: Huvitav, et sa minu kohta midagi teada ei taha.

ESIMENE: Miks ma peaks seda tahtma?

TEINE: Et oma silmaringi laiendada.

ESIMENE: Mul on ilma sinutagi piisavalt lai silmaring.

TEINE: Mul on ka, aga ometigi olen ma valmis sinuga rääkima.

ESIMENE: Milleks?

TEINE: Mis milleks?

ESIMENE: Milleks on sul tarvis rääkida võõra mehega, kellega sind ei seo miski?

TEINE: Meid seob see, et me ootame Hubertit.

ESIMENE: Õnneks see ootamine ei kesta enam kaua, sest mind kutsutakse kohe sisse.

TEINE: Kes sulle ütles, et sind esimesena kutsutakse?

ESIMENE: Keegi ei pea mulle ütlema, tean seda ise.

TEINE: Üks asi, mis meid seob, on selgeltnägemisvõime. Mina nimelt näen samuti, et mind kutsutakse kohe sisse.

ESIMENE: Ma ütlesin, et MIND kutsutakse kohe sisse.

TEINE: Jah, selles on meie väike erinevus – sinu selgeltnägemisvõime pole nii hästi arenenud kui mul.

ESIMENE: Kuule, kas sina tulid Huberti juurde oma IQ-d tõstma?

TEINE: Jah. Kust sa tead?

ESIMENE: Nagu sa ise ütlesid, mul on selgeltnägemisvõimed.

TEINE: Tegelikult on mul IQ-ga kõik korras.

ESIMENE: Ilmselt on siin nii hämar, et ma ei pannud seda tähele.

Paus.

TEINE: Tulin Huberti juurde oma agressiivsust ravima. Kipun inimestele täiesti lambist kallale minema. Eile läksin poes ühe targutajaga kaklema. Virutasin talle vastu lõugu ja pistsin jooksu. Näed, praegugi on tema hammaste jäljed siin rusika nukkidel. Mulle piisab vähesest, et vägivaldseks muutuda. Iga väiksem asi hakkab mind mingi hetk ilgelt ärritama. Ilgelt. See kampsun? See kampsun!

ESIMENE: Mis sellega on?

TEINE: Kas sa oled ise selle kampsuni kudunud?

ESIMENE: Ma ostsin selle.

TEINE: Sa ostsid selle? Aga see muster? Tead, see muster... see muster...

ESIMENE: Ärritab sind?

TEINE: Ei, see muster ei ole eesti rahvusmuster.

ESIMENE: Ei olegi. Ostsin selle kampsuni Rumeeniast.

TEINE: Ah see on siis Rumeenia muster?

ESIMENE: Ilmselt küll.

TEINE: Tead mis ma sulle ütlen. Eesti mees peab rahvusmustriga kampsunit kandma. Kas said aru?

ESIMENE: Sain.

TEINE: Kas ikka said?

ESIMENE: Muidugi sain. Väga hästi.

TEINE: Sa ei kujuta ette, kuidas ma tahaksin sulle praegu molli anda.

ESIMENE: Vägivald pole lahendus.

TEINE (*haarates ESIMESEL rinnust*): Mida sina sellest tead, mees!

ESIMENE: Pole vaja mind lüüa. Palun.

TEINE: Sul veab, et ma praegu heas tujus olen. Kas sa raisk usud, et ma olen heas tujus?

ESIMENE: Jah, loomulikult.

TEINE: Tead mees, mis ma sulle veel ütlen? Ma ütlen sulle... See on naeruväärne!

ESIMENE: Misasi?

TEINE: Et sa mind niimoodi pimesi uskuma jäid.

ESIMENE: Misasja?

TEINE: Mingi suvaline mees ütleb, et on agressiivne ja sina kohe usud seda.

ESIMENE: Kas sa valetasid või?

TEINE: Muidugi. Ma vihkan vägivaldsust.

ESIMENE: Miks sa mulle valetasid?

TEINE: Et näha kuidas sa olukorrale reageerid. See oli hädavale.

ESIMENE: Vale on vale ja miski ei õigusta seda!

TEINE: Väike vale muudab ju elu lõbusamaks.

ESIMENE: Valetamine on põlastusväärne.

TEINE: Väga huvitav. Väga huvitav. Võiks arvata, et sina räägid alati ainult tõtt.

ESIMENE: See võib-olla ei mahu sulle pähe, aga räägin tõesti.

TEINE: Ja mis tõde sul siis on?

ESIMENE: Mismõttes?

TEINE: Kas sul on mingi eriline tõde? Eriline, mida teistel pole.

ESIMENE: Mis tähendab eriline?

TEINE: Kas sul Allar on mingi eriline tõde, mis tegelikult on vale.

ESIMENE: Misasja?

TEINE: Või sa tahad, et ma sind ikkagi Toomaseks nimetan?

ESIMENE: Mida sa ajad?

TEINE: Sa pidid ju alati tõtt rääkima. Allar. Miks ütlesid, et su nimi Toomas on?

ESIMENE: Kust sa tead, mis mu nimi on?

TEINE: Kas see on praegu oluline?

ESIMENE: Minu jaoks on.

TEINE: Aga minu jaoks on oluline põhjus, miks sa mulle valetasid.

ESIMENE: Ma ei hakka mingile suvalisele tüübile, keda esimest ja viimast korda elus näen, oma õiget nime ütlema.

TEINE: Kas sa oled mingi kelm või sarimõrvar, et oma nime varjad?

ESIMENE: Ma pole mingi kurjategija. Ma ütlen oma nime kellele ise tahan.

TEINE: Huhh, no siis on tore.

ESIMENE: Misasi on tore?

TEINE: Et sa pole sarimõrvar.

ESIMENE: Jah, vedas sul seekord.

TEINE: Kujutan ette kuidas Hubert selle uudise peale rõõmustab: Järjekorras pole ühtegi sarimõrvarit!

ESIMENE: Nii, nüüd ütle, kust sa mu nime tead?

TEINE: Äkki mina võin ka valida, kas ma pean sulle tõtt rääkima või mitte?

ESIMENE: Vasta mu küsimusele!

TEINE: Kusjuures mina vastan. Mul pole probleemi võhivõõrale oma eraelust rääkida. Aga enne on mul sulle üks küsimus. Viimane küsimus. Kui sellele vastad, ütlen kust ma su nime tean.

ESIMENE: Mis küsimus?

TEINE: Ütle, mis on hullemad kas seriaalid või sarjad?

ESIMENE: Mis see siia puutub?

TEINE: Lihtsalt palun vasta. Pärast seda vastan sinu omale. Noh, kummad on hullemad?

ESIMENE: Pole mingit vahet. See on üks ja sama.

TEINE: Ei ole! Sarjad on hullemad.

ESIMENE: Mismõttes?

TEINE: No mõtle ise: kumb on hullem, kas sarimõrvar või seriaalimõrvar, ah?

ESIMENE: Kust mina tean.

TEINE: Said ei saanud naljast aru või? Sari - sarimõrvar. Seriaal - seriaalimõrvar. Ikka ei saanud või? Hea küll, huumor pole minu kõige tugevam külg. Või siis sinu. Kuidas võtta? Mida sa tahtsid minult küsida?

ESIMENE: Tead, unusta ära. Sa ei pea mulle midagi rääkima. (*Läheb ja istub eemale.*)

Paus.

TEINE: Ütle, kas ma olen ilus mees? (*ESIMENE ei reageeri.*) Ma tean, et ma pole klassikaline iludus, aga paljud on öelnud, et mul on huvitav nägu. Kusjuures sa ei saa võib-olla aru, aga on naisi kellele ma lähen tohutult peale. Kunagi kingiti mulle umbes selline kole kampsun nagu sinul. No see oli ikka tõesti röve kampsun. Ma ei saa aru, kes oleks pidanud selle kampsuniga käima!? Ühesõnaga, oli mingi periood... nii kui ma kuhugi pubisse sõpradega jooma läksin ja kui seltskonnas oli kasvõi üks naine, siis oli kindel mats, et see naine hakkas just mulle külge lööma. Kusjuures ma ei pidanud selleks mitte midagi tegema. Tõmbasin naisi ligi nagu magnetiga. Isegi siis kui ma hommikul bussiga tööle sõitsin, tundsin kuidas kõik unised naised bussis mind jõllitama hakkasid. Sa ei kujuta ette kuidas naiste tähelepanu väsitab. Seisan kuskil selveri sabas ja näen, kuidas noor ema, selle asemel, et lapsega tegeleda, pöördub minu poole ja hakkab minu kampsunit kiitma. Täiesti kreisi! Kusjuures ma tean, et ma ei ole mingi klassikaline iludus, eks ole. Tegin eksperimendi, jõin ennast kodus täis, panin selle koleda palmidega kampsuni selga ja läksin ööklubisse. See oli täiesti hull, mis seal toimus – lõpuks läksid

kolm naist minu pärast kaklema. Õnneks ma kõike sellest õhtust enam ei mäleta. Tean ainult, et ärkasin kusagil urkas, mingi punapäise naise kõrval. Jätsin oma kapsuni sinna ja lasin jalga. Jah, kõik rasked perioodid elus saavad ükskord läbi. Nii nagu ka meeldivad. Või mis sina arvad?

ESIMENE: Mul on aeg minna.

TEINE: Kuhu?

ESIMENE: Paistab, et Hubert täna vastu ei võta ja ma ei näe mingit põhjust, miks ma peaks siin istuma ja kellegi lolle lugusid kuulama.

TEINE: Miks sa arvad, et ta vastu ei võta? Te ju leppisite aja kokku!

ESIMENE: Midagi me ei leppinud. Sain meili, et tuleksin täna kell kolm. Pagan teab, kes selle meili mulle saatis!

TEINE: Mis tähendab kes saatis!? Kas tahad öelda, et Hubertil on meilidele vastamiseks mingi robot?

ESIMENE: Tahan öelda, et mul on targematki teha, kui siin oma aega raisata.

TEINE: Kuidas sa siis oma energiaprobleemile abi saad?

ESIMENE: See pole sinu asi.

TEINE: Ükski endast lugupidav ärimees ei viska püssi põõsasse kohe kui mingi takistus teele ilmub.

ESIMENE: Tohutu ärimeeste asjatundja ilmud nüüd välja. Õnneks ma ei pea ma enam sinu targutusi kuulama.

TEINE: Miks sa nimetad minu vestlust targutuseks?

ESIMENE: Minu jaoks kehtib lihtne matemaatika. Pluss ja miinus annavad kokku miinuse. Kui tark räägib lolliga, siis kokkuvõttes vestlevad omavahel kaks lolli.

TEINE: Oota, ma olen vist liiga loll. Kumb meist siin miinus on ja kumb pluss?

ESIMENE: Ma ei jaksa enam sinu lolli loba kuulata. *(Hakkab ära minema.)*

TEINE: Allar, oota! Mulle piisas paariminutilise suhtlusest, et sulle diagnoos panna. Sinu probleem pole sinu madal energiast. Energiat on sul nii, et tapab. Kõik sinu jamad algavad sellest, et sa pead ennast teistest targemaks.

ESIMENE: Ja kõik sinu jamad algavad sellest, et sa oled nii loll!

TEINE: Näed! Mis ma ütlesin!?

ESIMENE: Kui Hubert tuleb, siis las ta vaatab sinu aju ka üle. Äkki saab sinna hall-ollust juurde tekitada.

TEINE: Hubert ei pea kuhugi tulema. Hubert on juba ammu kohal.

ESIMENE: Mida sa sellega öelda tahad?

TEINE: Seda mida kuulsid.

ESIMENE: Sa ütlesid, et Hubert on kohal.

TEINE: Braavo, sul on hea kuulmine.

ESIMENE: Mida sa sellega öelda tahad?

TEINE: Et sul pole kuulmisega probleeme.

ESIMENE: Mida sa tahad öelda lausega: Hubert on juba ammu kohal?

TEINE: Allar, kui sa ei taha lollina mõjuda, siis pead ise sellele küsimusele vastama. Noh?

ESIMENE: Mis noh?

TEINE: Näita oma tarkust.

ESIMENE: Sa oled Hubert?

TEINE: Palju õnne! Tere tulemast minu teraapiasse.

ESIMENE: Tere... Palun vabandust, et sind enne lolliks nimetasin.

TEINE: No kuule, sa ju ei teadnud kellega sa räägid.

ESIMENE: Sa kasutad õige kummalist viisi patsientidega tutvumiseks.

TEINE: Tahtsin panna sinu kõrgemad energiakanalid tööle. Rutiini lõhkumine vallandab meis uued energiad.

ESIMENE: Vaat siis. Ja mis ma nüüd selle teadmisega peale hakkan?

TEINE: Tuleb hakata neid energiaid kanaldama.

ESIMENE: Nii?

TEINE: Mis nii?

ESIMENE: Kuidas see käib?

TEINE: See käib nii, et kõigepealt räägid sa mulle endast.

ESIMENE: Minuarust olen seda siin juba piisavalt teinud.

TEINE: Sa pole ennast avanud.

ESIMENE: Mismoodi see käib?

TEINE: Pead olema lõpuni aus, et saaksin sind aidata.

ESIMENE: Hea tüüp! Oled mulle siin pool tundi kärbseid pähe ajanud ja nüüd nõuad mult mingit ausust.

TEINE: Ära ärritu, sa ju ise tulid siia.

ESIMENE: Ütle, kas see ongi sinu metoodika? Niimoodi oma patsiente kottida? Või olen ainult mina see õnnelik väljavalitu, kel niimoodi vedas?

TEINE: Minu eesmärk on panna inimesed uskuma endasse. Usk endasse on igasuguse tervenemise alus. Aga selleks, et endasse uskuda, tuleb ennast tunda. Inimesed tunnevad oma ametit, teavad loodusseadusi, on kursis maailma poliitikaga, aga nad ei tunne iseennast, sest nad ei oska enda sisse vaadata. Näiteks sina Allar, kas sa tead, millal pidid endas tõeliselt pettuma.

ESIMENE: Mis tähendab TÕELISELT pettuma?

TEINE: Pettuma endas kui inimeses. Kui pettumus on pannud sind piinlikust tundma, isegi aastaid hiljem.

ESIMENE: Ei tule nagu midagi meelde.

TEINE: Aga meenuta. Annan sulle paar minutit aega.

ESIMENE: Kas sellel on minu raviga mingit pistmist?

TEINE: Muidugi.

ESIMENE: Ise sa ei küsinudki mis mul viga on?

TEINE: Kui sina seda tead, siis ma näen.

ESIMENE: Mida sa näed?

TEINE: Et sa vajad abi.

Olukorra muutus.

ESIMENE: Oi, aga astuge siis edasi. Kuidas saan teid aidata härra Granqvist?

TEINE: Sa pidid mulle Magnus ütlema.

ESIMENE: Jah, vabandust. Magnus... kas tahate äkki teed?

TEINE: Ei, ma ei soovi.

ESIMENE: Just tegin endale terve kannutäie.

TEINE: Tegelikult võiks tõesti juua ühe tassikese.

ESIMENE: Aga siis võtke istet.

TEINE: Kas sul on juba kõik asjad pakitud?

ESIMENE: Ei ole. Kaks nädalat on ju aega. Jõuan veel pakkida küll. Suurema osa riietest ja asjadest olen juba Eestisse ära saatnud.

TEINE: Tore. Me siin naisega just meenutasime, et see tudengielu oli ikka tore. Raha ei olnud, mingeid asju ka mitte, aga oli vabadus ja pidev rõõm. Me ju Gretaga käisime pea igal nädalal mingil peol. Kuni ülikooli lõpuni välja. Isegi pärast seda veel tundus, et kui nädalavahetusel kuhugi välja ei lähe, siis on maailma lõpp. *(Naerab.)* No mis ma räägin, eks sa tead ju isegi. Teil oli siin reedel mingi lahkumispidu või?

ESIMENE: Kas tegime liiga kõva lärmi?

TEINE: Ei, ei, me just Gretaga imestasime, kui viisakad külalised sul alati on, ei lärma, ei joo ja lähevad veel enne südaööd minema.

ESIMENE: No teile ilmselt ei meeldiks, kui siin majas öösiti mingi lärm käiks.

TEINE: Ära saa varesti aru, me ei heida midagi ette. Pigem vastupidi, sa oled väga hea üüriline olnud. Kohe kahju, et ära sõidad. Meil on naisega isegi natuke kurb, et maja jälle tühjaks jääb.

ESIMENE: Saate ju uue üürilise võtta.

TEINE: Jajah, seda muidugi. Seda muidugi... Pärisk hea tee.

ESIMENE: Mulle ka meeldib. Otsin seda Eestisse kaasa. Kas soovite mett?

TEINE: Ei, ei tänan. Mulle maitseb ilma... Sa väga meeldid meile.

ESIMENE: Aitäh.

TEINE: Sa oled viisakas. Intelligentne. Heas füüsilises vormis. Greta ütleb, et sul on kreekalikud näojooned.

ESIMENE: Ahsoo. Minuteada, mul küll kreeklasi suguvõsas pole.

TEINE: Seda muidugi. Ta lihtsalt... noh, väga korrapärased ja ilusad... näojooned.

ESIMENE: Kas tahate küpsist? Mul peaks kapis olema.

TEINE: Ei, ei las ta olla. Ma hakkan tegelikult juba minema. Tahtsin ainult veel sinuga enne... Tahtsin sinuga rääkida ühest asjast.

ESIMENE: Kas seoses elektriarvega?

TEINE: Ei, ei sellega sai kõik korda. Lihtsalt... vaata Allar. Selline teema... Noh, sa tead isegi, et Gretaga, noh... mingil perioodil see polnud nagu väga teemaks, aga eks see ikka on kogu aeg justkui üles kerkinud ja niimoodi õhus olnud. Nojah, aga nüüd siis kui sa ka siin meie elus need poolteist aastat nagu... oled olnud ja meie oleme sind nagu näinud... Me oleme sulle alati kõiges vastu tulnud ja proovinud sind toetada.

ESIMENE: Olen teile väga tänulik.

TEINE: Jah. Jah. Sa väga meeldid meile ja me oleme soovinud ainult head. Ja ega me ei taha sekkuda sinu ellu. Sul on veel kõik ees. Nüüd peale ülikooli, usu mind läheb sul kõik väga tormiliseks. Elu ja... ja kõik läheb uue hooga käima. Aga mida ma tahtsin öelda, on see, et... vaata, meil Gretaga lapsi pole ja see on olnud mingil hetkel meile suur mure... sest me väga tahtsime... aga siis selgus, et minu... noh, et mina ei saa järglasi. Ja niimoodi. Eks me oleme

mõelnud siin ja kaalunud igasuguseid võimalusi, meditsiinilisi ja... ja... Noh, sa saad aru küll.

ESIMENE: Kas te adopteerimisele ei ole mõelnud?

TEINE: Oleme ikka. Käisime vaatamas beebisid. Mõni oli ikka väga armas. Eks nad kõik olid armsad. Greta tundis, et... vaata see võõra lapse võtmine on tema jaoks... noh, ta ütleb, et see nagu süvendaks elu lõpuni seda teadmist, et tema pole sünnitanud, et tema on ainult kedagi üles kasvatanud... noh, saad aru see on tema tunne. Naisena siis. Ta tegelikult tahaks ju sünnitada...

ESIMENE: On ju olemas mingid spermapangad või midagi sellist.

TEINE: No just. Aga seal on ju kogutud kellegi... noh kes teab igasuguste... ja sa ei tea kunagi, kes see siis sulle neid oma rakke on andnud, üks ole. Äkki on mingi... noh, mingi mees, keda sa nagu üldse ei tahaks oma lapse isaks...

ESIMENE: Jah, see on keeruline teema.

TEINE: No just...

ESIMENE: Meie kursusel on ühed kaksikud, kes on kasuperes üles kasvanud.

TEINE: Greta ütleb, et sa oled minuga väga sarnane.

ESIMENE: Ahsoo.

TEINE: Ta ütleb, et nagu minu noorem versioon. Et sinu puhul nagu kõik klapiks... Mis sa ise arvad?

ESIMENE: Millest?

TEINE: Noh, et kas klapiks.

ESIMENE: Misasi?

TEINE: See oleks nagu kahepoolne kokkulepe. Meile kasulik, sulle kasulik. Eks kõigil on omad tingimused. Kui ütled, et oled põhimõtteliselt nõus, siis saaks arutada juba nagu täpsemalt, et kuidas või mis...

ESIMENE: Et nõus siis... millega?

TEINE: Vaata, Greta ütleb, et kui ta üldse on nõus veel kellegagi last saama, siis oled see sina. No selles mõttes, et eostada. Isaks... või noh, lapsevanemateks jääme ikka meie. Sina annaksid lihtsalt oma panuse. Eks ta

muidugi on selline mõtlemise koht... sinu jaoks... noh, meile kõigile... sellepärast ma seda sinuga arutangi...

ESIMENE: Teie naine tahab, et mina oleks lapse isa?

TEINE: Sa oleksid kõige sobivam kandidaat. Ma arvan, et Gretal on õigus. Vaata, peab olema ju mingi hingeline, füüsiline sobivus. Me usume, et sul on see olemas.

ESIMENE: Kuulge, ma kardan, et see on ikkagi...

TEINE: Sa sõidad ju niikuinii ära... selles mõttes keegi ei kiirusta sind tagant. Me leiame sellele rahalise lahenduse. Lihtsalt... noh, kuna sa oled nagunii teisest riigist, siis me mõtlesime, et ega laps ei pea teadma... noh Gretal oleks nii lihtsam. No selge see, et meie ju seda teame, aga jah selline... noh, et see peaks jääma ikkagi nagu saladuseks või nii.

ESIMENE: Härra Granqvist... Magnus... See on väga... Olen tänulik, et te mind usaldate ja et teie naine... et olete selles mõttes mind justkui välja valinud... see on muidugi teile väga tähtis... ma saan sellest täitsa aru, aga...

TEINE: Ega sa ei pea kohe pragu otsustama. Lihtsalt tahtsin seda sinuga arutada. Ja nagu ma ütlesin on ju rahaline pool ka, mida me saame omalt poolt pakkuda... nii, et see on selline mõtlemise koht igal juhul. Äkki ma siis praegu lähengi ja saad... rahulikult järele mõelda. Jah, eks ole.

ESIMENE: Mul pole siin midagi otsustada. Ma ütlen: ei.

TEINE: Sa pole nõus?

ESIMENE: Jah. Ei. Ma pole nõus. Pean teie pakkumisest loobuma.

TEINE: Aga ma pole ju veel rahast rääkinud.

ESIMENE: Asi pole rahas, asi on selles, et... igal juhul ma ei saa sellega nõustuda.

TEINE: Kas sa oled kindel?

ESIMENE: Täiesti kindel.

TEINE: Ahsoo. Nüüd on küll väga piinlik olukord.

ESIMENE: Palun, ärge võtke seda kuidagi isiklikult.

Olukorra muutus.

TEINE: Nii?!

ESIMENE: Mis nii?

TEINE: Kas meenub midagi?

ESIMENE: Ei meenu.

TEINE: Äkki tahad veel rahulikult järele mõelda?

ESIMENE: Ei. Mulle ei meenu midagi.

TEINE: Kummaline.

ESIMENE: Kas tundub kummaline, et keegi elab nii, et ei pea oma tegude pärast piinlikust tundma?

TEINE: Piinlikkus on väga tugev emotsioon, mis jätab meie mällu sügava jälje.

ESIMENE: Inimesed on erinevad.

TEINE: Kindlasti, sest piinlikkus on omane vaid kõrge intelligentsiga inimestele.

ESIMENE: Kas sa tahad öelda, et ma olen loll?

TEINE: Saan vaid järeldada, et oled kas ebaaus või rumal.

ESIMENE: Sul on väga omapärane ravimeetod – valetada patsiendile ja siis öelda, et hoopis tema on ebaaus.

TEINE: Minu ebaausus tulenes ravimeetodist, aga sinu ebaausus tuleneb hirmust ennast mulle avada.

ESIMENE: Mis kuradi pärast ma peaks sind kartma?

TEINE: Just. Sul ei peaks olema põhjust mind karta, ometigi pole sinus piisavalt julgust, et ennast avada.

ESIMENE: Kuule. See, et ma ei taha sulle oma piinlikke lugusid rääkida, ei tähenda, et ma olen argpüks.

TEINE: Näed, sa tunnistasid praegu ise ka, et sa ei taha tõe rääkida. Järelikult, kui sa enne ütlesid, et sul pole piinlikke juhtumeid, siis sa valetasid.

ESIMENE: Lõpeta ära! Mida sa süüdistad mind! Kelleks sa ennast pead!?

TEINE: Olen samasugune mees nagu sina. Teen vigu, kardan, kahetsen, tunnen piinlikust. Lihtsalt erinevalt sinust ei suru ma midagi alla. Tead, minu kõige naljakam olukord, kus ma piinlikust tundsin, oli umbes viisteist aastat tagasi kui ma ühes kindlustusfirmas töötasin. Siis oli väga moodne saata häälsõnumeid. Mul oli just tekkinud üks pruut ja me saatsime praktiliselt päev läbi teineteisele sõnumeid. Üks hommik kui juba kontoris olin, tahtsin talle sõnumi saata: Tere hommikust kallikene, oled mu päiksesära, suudlen ja kallistan sind... Ja kuna ma ei tahtnud seda minu kõrval istuvate kolleegide kuuldes teha, siis läksin peldikusse, isusin potile ja tõmbasin kabiini ukse kinni. Saan aru, et pole just kõige romantilisem koht, aga vähemalt privaatne. Kui olin selle sõnumi: Tere hommikust kallikene, oled mu päiksesära... salvestanud ja ära saatnud, siis kabiinist välja tulles... nägin meie finantsjuhti ja juristi mind lollide nägudega vaatamas... nad kuulsid mind ja ilmselgelt arvasid, et tervitasin nende sõnadega oma junni. Saad aru kui nõme olukord. Hea küll, me saime hiljem selle üle kõik koos naerda, aga see on üks piinlikumaid hetki minu elus.

ESIMENE: Ja kuidas see labane lugu sinu kõrget intelligentsust näitab?

TEINE: See näitab minu avatust. Olen sinuga siiras ja eeldan seda ka sinult.

ESIMENE: Inimeste suurim probleem on see, et nad kogu aeg eeldavad midagi: Ma eeldan, et sa saad hakkama! Ma eeldan, et ta saab aru! Ma eeldan, et nad ei solvu! Kõik suured eksimused algavad eeldamisest.

TEINE: Eksimused algavad suhtumisest. Eeldamine on vaid suhtumise väljendus.

ESIMENE: Ma ei tulnud siia targutama, vaid abi saama.

TEINE: Aga istu siis maha, vaatame mida teha saab.

ESIMENE: Siiasamasse või?

TEINE: Jah.

VAHUR: Miks me su kabinetti ei lähe?

TEINE: Miks sa eeldad, et mul kabinett peaks olema?

ESIMENE: Ma ei eelda, ma lihtsalt... kurat võtaks hea küll. Istun siia. Ei, siia. Ma arvan, et siin on parem.

TEINE: Kas oled valmis?

ESIMENE: Imestan, kuidas ma sind kohe läbi ei näinud. Ma oleks pidanud kohe aimama, et sa oled Hubert. Kõik need jutud ja kogu see olek. Tegelikult ma kogu aeg tundsin, et midagi on imelik. Aga noh, väga osav igatahes...

TEINE: Kas sa oled valmis?

ESIMENE: Mis mõttes? (*Paus.*) Ahsoo. Jah. Muidugi. Olen valmis.

TEINE: Väga hea. Vaata Allar, mina ei tee sind kuidagi paremaks või tervemaks, saan sind vaid suunata tervenemise teele. Olen kõigest meedium, kes aitab leida vahendeid, mis inimest teekonnal tervenemise poole aitavad. Sa rääkisid enne energiatest... kas sa saaksid täpsemalt sõnastada oma mure? Paari lausega.

ESIMENE: Paari lausega on seda raske teha... Aga ma proovin. Pärast seda kui naisest lahutasin, olin õnnetu, aga samas... uued armumised, uued elamused. Ikkagi ma tundsin, et olen juba nii vana, et ei viitsi seda kõike uuesti läbi elada. Kõik tundus kuidagi tüütu. Töö, mis oli mulle alati meeldinud, tundus nii üksluine... mul nagu kadus igasugune mott midagi teha. Kõike on tehtud ja miski ei pakkunud enam pinget...

TEINE: Paari lausega.

ESIMENE: Misasja?

TEINE: Räägi paari lausega.

ESIMENE: Ahjaa. Ühesõnaga... mul avastati eesnäärme kasvaja. Ta on küll healoomuline, aga ikkagi...

TEINE: Millal?

ESIMENE: No tegelikult juba märtsis. See uudis tuli mulle veel nagu kõigele sellele lisaks. Ja küsimus pole lihtsalt tervises, vaid see on nagu... nagu saatus oleks mulle ette lükanud proovikivi.

TEINE: Sellepärast tulidki siia?

ESIMENE: Millepärast?

TEINE: Et kasvajast lahti saada.

ESIMENE: Tulin tegelikult oma poja pärast.

TEINE: Tema soovitas minu poole pöörduda?

ESIMENE: Tema ei soovitanud midagi.

TEINE: Ma ei saa aru.

ESIMENE: Tema soovitus oli elust maksimum võtta.

TEINE: Väga mõistlik soovitus.

ESIMENE: Mu poeg on surnud.

TEINE: Kuidas... millal see juhtus?

ESIMENE: Kolm aastat tagasi. Ta suri kahekümne seitsme aastaselt.

TEINE: Kujutan ette, kui valus võib selline kaotus olla.

ESIMENE: Tal oli ka eesnäärme kasvaja.

TEINE: Tunnen kaasa.

ESIMENE: Oliver oli mu ainus poeg. See ikka siiamaani... Haigus avastati tal siis kui ta... ta käis uuringutel, et... vabandust. Kui ta käis vereproovi andmas, siis ta sai... arst ütles, et... tal on... kurat küll... nad ütlesid, et see on päris kaugele arenenud, et tal on äkki paar aastat... misasja ma nüüd... anna andeks... Saad aru, ta oli liiga noor, et surra. Me tegime kõik, et ta terveks saaks. Me hakkasime kohe tegutsema... no pagan, mis see siis on... *(Surub käed silmadele.)*

Olukorra muutus.

TEINE: Isa.

ESIMENE: Ah, mida?

TEINE: Kas sa oled külmetanud?

ESIMENE: Ei miks sa nii arvad?

TEINE: Oled kuidagi näost ära.

ESIMENE: Ah, mul on allergia. Igakevadine. Tead küll.

TEINE: Ütlesid, et tahad minuga rääkida.

ESIMENE: Jah. Kurat küll, Oliver! Mis isetegevust sa teed?

TEINE: Millest sa räägid?

VAHUR: Ära mängi lolli! Sa tead küll.

TEINE: Tõesti ei tea.

ESIMENE: Mulle helistas Pavelson. Küsis, kas me oleme sinuga tülis? Ma olin nagu puuga pähe saanud. Ma ei osanud oma kõige paremale sõbrale midagi selle peale vastata. Ütle, kas ma olen sind kuidagi solvanud?

TEINE: Isa, palun ära hakka.

ESIMENE: Sa otsustad maha müüa oma osaluse firmas. Ja sa ei maini mulle sõnakestki! Mida ma olen sulle halba teinud, et sa mind niimoodi alandad!?

TEINE: Ma ainult uurisin, kas ta oleks sellest huvitatud.

ESIMENE: See firma on minu elutöö.

TEINE: Ma ju ei pakkunud seda mingile suvalisele inimesele. Ma rääkisin sinu kõige parema sõbraga.

ESIMENE: Sa ei kujuta ette kui alandav on kuulda, et sinu poeg müüb oma osalust firmas mille sa oled üles ehitanud ja mille sa oled üles ehitanud selleks, et see talle... sa ei saa sellest aru! See on kõige hullem asi, mis üldse saab juhtuda!

TEINE: Kõige hullem on see, et ma suren enne sind.

ESIMENE: Lõpeta selline jutt.

TEINE: Tahtsin sinuga rääkida peale seda kui Pavelson ostmisega nõus on. Ma ju tean sinu reaktsiooni. Arvasin, kui ostja on olemas, siis oleks mul lihtsam sind veenda.

ESIMENE: Veenda milles? Minu elutöö hävitamises?

TEINE: Ise räägid, et Pavelson on ärigeenius. Pealegi ta on su sõber. Saaksite äri rahulikult edasi ajada. Sinu jaoks ei muutuks sisuliselt midagi.

ESIMENE: Minu jaoks on oluline, et mu poeg austaks mind ja mina saaksin oma poega usaldada.

TEINE: Hea küll, jätame selle... ütle, kas sa põhimõtteliselt oleksid nõus sellega?

ESIMENE: Miks sa seda teed?

TEINE: Mul on vaja raha, et minna ümbermaailmareisile.

ESIMENE: Me ju rääkisime, sa ei sa ei sõida kuhugi. Sa pead ennast ravima.

TEINE: Miks?

ESIMENE: Mis tähendab miks?

TEINE: Miks ma peaks ennast ravima?

ESIMENE: Mis loll küsimus? Et terveks saada. Me ju käisime sinuga Tartus...

TEINE: Isa. Sa ju kuulsid. Tõenäosus, et haigus taandub on üks kümnele. Ja sedagi, siis kui mu tervis ravile vastu peab.

ESIMENE: Sa saad terveks!

TEINE: Ma tahan järele jäänud aastate jooksul teha seda, mida olen kogu aeg edasi lükanud. Tahan näha päikesetõuse, mägesid, tundmatuid paiku, tahan lõpuks oma elu nautida.

ESIMENE: Kui saad terveks, võid kõike seda teha.

TEINE: Aga kui ma ei saa? Siis ma suren kahetsusega, et raiskasin viimased aastad tilgutite all, selle asemel, et elada elu, mida olen kogu aeg edasi lükanud.

ESIMENE: Aga mina ja ema, sa ei tohi meile niimoodi teha...

TEINE: Ma tean, et see on egoistlik. Aga me kõik oleme egoistid. Ka sina. Millal siis veel elada endale, kui mitte nüüd.

ESIMENE: Oota, Oliver... Ma saan täiesti aru, sa oled praegu sellises seisus... usu mind... kõik see... kõik saab korda... Sa saad rännata mööda maailma ja teha mida sa iganes tahad, aga kõigepealt tuleb ennast terveks ravida... usu mind, ma luban, et ma... see oleks suur lollus, kui sa niimoodi... no mis see siis on... *(Surub käed silmadele.)*

Olukorra muutus.

TEINE: Sa ei pea praegu sellest rääkima.

ESIMENE: Pean. See on oluline. Oluline, et sa teaksid.

TEINE: No kui sa nii arvad.

ESIMENE: Ma tapsin oma poja. Mina ja arstid. Võtsime temalt võimaluse surra õnnelikult.

TEINE: Te andsite kindlasti endast parima.

ESIMENE: See pole õige kui keegi hakkab otsustama teise saatuse üle. Eriti arstid ja lapsevanemad.

TEINE: Keegi meist ei tea, mis on õige ja mis vale.

ESIMENE: Me kõik peaksime surema õnnelikult.

TEINE: Paraku lahkunute käest ei saa enam küsida, kas nende surm oli õnnelik või mitte.

ESIMENE: Kui me sureme õnnelikult, järelilikult meie oli meie elu elamist väärt. Oliveri surm ei olnud õnnelik.

TEINE: Iga inimese elu on elamist väärt...

ESIMENE: Olin tema voodi juures, kui ta lahkus. Ta pilgus oli väsimus. Siis ta pani silmad kinni. Ja kõik. Ta oli kahekümne seitsme aastane.

TEINE: Sellistel puhkudel pole mõtet kedagi süüdistada. Kunagi ei tea, mis oleks olnud. Peame leppima sellega, mis on.

ESIMENE: Mugav on öelda, et keegi meist ei saa sinna midagi parata.

TEINE: Usun, et sa tegid kõik endast võimaliku.

ESIMENE: Oliver oli lapsest peale nõrga tervisega. Kuueteistaastaselt eemaldati tal üks neer. Tal läks peale seda vererõhk väga kõrgeks ja ta pidi iga päev rohtu võtma. Muidu ta oleks surnud. Ja nagu sa ütled, me kõik pidime leppima sellega. Ja leppisimegi. Aga see kasvaja?! Mille eest peab ühte inimest nii palju karistama? Ütle mulle, mille eest? Sa ei pea sellele vastama, sest sa ei tea vastust. Ole sa nii tark kui tahes. Ajasin talle välja parimad arstid. Nad ütlesid, et saavad seda peatada. Ta sai ravi ja tõesti, tundis ennast väga hästi. Plaanisime temaga reisi Sumatra saarele. Ta pidi käima kord kuus Tartus kompuutertomograafias. Sa tead, mida see tähendab?

TEINE: Vaadatakse sinu keha sisemusse.

ESIMENE: Just. Ronid suurde torusse, soolikad lastakse täis mingit ainet, ja siis valgustatakse sind läbi. Need rohud, mida ta igapäevaselt võttis, ei sobinud selle ainega kokku, seepärast ta sel päeval ei tohtinud oma vererõhutabelle võtta. Aga kui ta oli juba teel Tartusse, helistati talle ja öeldi, et see kompuuter ei tööta, tulgu homme. Ta keeras otsa ringi ja tuli järgmise päeval. Ja sellest piisas.

TEINE: Piisas milleks?

ESIMENE: Ta kukkus kabineti ukse taga kokku.

TEINE: Miks?

ESIMENE: Teisel päeval jättis ta jälle oma rohud võtmata. Vererõhk tõusis selle tulemusel nii kõrgeks, et peas lõhkes veresoon ja ta viidi kompuutri asemel intensiivi. Ta sai insuldi. Kahekümne kuue aastaselt.

TEINE: Aga arstidel õnnestus teda ikkagi päästa?

ESIMENE: Ta jäi ellu, aga kaotas kõnevõime ja tema mõistus ei olnud enam endine. Neli kuud elas ta nii, et ma rääkisin talle iga päev sellest, mis maailmas toimub. Jutustasin talle lugusid tema lapsepõlvest, teadmata, kas ta saab minust aru või mitte. Isegi oma sünnipäeval ei saanud ta aru mis toimub. Ta vaatas mind iga päev oma väsinud silmadega... kuni selle õhtuni kui need sulges ja enam lahti ei teinud...

TEINE: Arvan, et ta oli lahkudes õnnelik.

ESIMENE: Tundsin nagu ta oleks minu õnne kaasa võtnud.

TEINE: Võta seda kui halbade juhuste kokkulangemist.

ESIMENE: Kaebasin arstid kohtusse nende kuradi kompuutrite ja ravimite pärast. Aga selgus, et nad pole milleski süüdi. Oliver oleks võinud oma tablette edasi võtta. Ta olevat neist valesti aru saanud. Ja nüüd ma olen siin kus ma olen. Kõige sellega, mida mul ei ole.

TEINE: Nüüd peadki rohkem enda elule keskenduma.

ESIMENE: Milleks?

TEINE: Et elust rõõmu tunda. Elu ei lõpe kellegi surmaga. Isegi kõige lähedasema inimese omaga. Elu peab ikkagi jätkuma.

ESIMENE: Väga hea. Ma teadsin, et ma saan sinult abi. Kaotasin poja, mul pole naist, mul avastati eesnäärme kasvaja, mul puudub jõud edasi elada. Ütle sina, kulla imearst, kuidas ma jätkama pean?

TEINE: Mul oli lapsepõlves üks sõber kellega tahtsime koos filmi teha. See pidi olema tõsielul tuginev film kärbses, kes sünnib kusagil Ülemiste järve mudas ja satub juhuse tahtel lennukisse, mis lendab Dubaisse. Mõtles milline põnevik: alles eile sündisid kuskil kõntsa sees, aga juba homme avastad end keset pilvelõhkujaid ja glamuuri. Milline kultuuriline šokk ühele kärbses! Kui palju avastamist, kui palju imestamist, kui palju kõike, mis su senise maailmanägemise täiesti pea peale pöörab.

ESIMENE: Ja kes selles kärbses rollis oleks pidanud esinema?

TEINE: Väga hea küsimus. Küll me sobiva kandidaadi oleks leidnud. Probleem tekkis hoopis stsenaariumiga. Tahtsime kujutada filmis kärbses mõtteid erinevates olukordades.

ESIMENE: Vaevalt, et kärbes üldse midagi mõtleb.

TEINE: Justnimelt. Me hakkasime sõbraga vaidlema. Mina pakkusin, et kärbes imetleb suu ammuli lennukisõitu. Sõber arvas, et lennukisõit ärritab teda. Mina kirjeldasin stseeni, kuidas kärbes lendab ahhetades Dubai pilvelõhkujate vahel. Sõber tahtis näidata, kuidas kärbes veedab kõik päevad kusagil haisvas prügikastis, teadmata mis ümberringi toimub. Nagu sa aru saad, film jäi tegemata.

ESIMENE: Filmikunst sellest väga palju ei kaotanud.

TEINE: Aga mida see kogemus meile õpetas?

ESIMENE: Et olite lollimad kui kärbsed.

TEINE: Seda, et iga olukorda on võimalik vaadata erinevatest vaatenurkadest.

ESIMENE: Kas sa võrdled praegu mind kärbsega Dubai prügikastis?

TEINE: Püüan sinu silmaringi avardada.

ESIMENE: Ja mina püüan aru saada, mille kuradi pärast sind geniaalseks ravitsejaks peetakse. Mille eest inimesed sulle raha maksavad?

TEINE: Miks sa rahast räägid?

ESIMENE: Kas sa tahad öelda, et sa ravitsed tasuta?

TEINE: Ei.

ESIMENE: Ütle siis, mis on sinu seansi hind?

TEINE: See oleneb patsiendist ja tema probleemidest.

ESIMENE: Räägime minust. Mis minu tänase seansi hind on?

TEINE: Ma ei oska öelda, sest ma ei tea, mis sind vaevab.

ESIMENE: Peale kõike seda mida ma sulle rääkisin, ütled sa, et ei tea mis mind vaevab?

TEINE: Sa rääkisid oma probleemidest, aga sa pole sõnastanud seda, mida sa tunned.

ESIMENE: Kas sa oled loll või? Mis tähendab mida ma tunnen!? Ma tunnen, et mul on eluisu otsas! Ma ei taha enam elada! Seda ma tunnen. Ära ainult ütle, et sa ei saa mind aidata. Sa oled ju kõikvõimas ravitseja. Aita siis mind! Maksan nii palju kui sa tahad. Näed, raha on siin, palju vaja on... kui tahad mitu seanssi teha, ma võin raha ette ära maksta... kui palju, ahh?

TEINE: Pole vaja. Raha pole vaja.

ESIMENE: Miks? Kas ma olen sinu jaoks liiga lootusetu juhtum?

TEINE: Ei. Või õigemini jah. Ma ei saa sind ravida. Ma ei saa seda teha.

ESIMENE: Kas sa arvad, et mul pole lootust?

TEINE: Kindlasti on.

ESIMENE: Väga hea! Siis ma olen kõigeaks valmis.

TEINE: Mina ei ole.

ESIMENE: Mida sa ei ole?

TEINE: Mina ei ole... Hubert.

ESIMENE: Kes sa siis oled?

TEINE: Martin.

ESIMENE: Mis kuradi Martin?

TEINE: Ma ei ole ravitseja, keda sa siin ootad.

ESIMENE: Sa ei ole Hubert?

TEINE: Ei.

ESIMENE: Miks sa mulle enne valetasid?

TEINE: Ma ei valetanud. Ma ütlesin kohe, et ma olen Martin. Sina valetasid mulle, et oled Allar.

ESIMENE: Kurat, aga ma ei väitnud sulle, et olen ravitseja!

TEINE: Kurat, ega mina ka ei väitnud!

ESIMENE: Lolliks oled läinud või? Mida sa just praegu mulle siin pool tundi järjest ajasid?

TEINE: Mida ma ajasin?

ESIMENE: Et oled ravitseja Hubert!

TEINE: Ma pole seda öelnud.

ESIMENE: Kes seda siis ütles?

TEINE: Seda ütlesid minu kohta sina.

ESIMENE: Miks ma pidin seda ütlema?

TEINE: Kust mina tean!

ESIMENE: Kui sa pole Hubert, miks sa siis ei parandanud mind?

TEINE: Sest kui ma oleks seda öelnud, poleks sa mind uskunud.

ESIMENE: Kust sa tead seda?

TEINE: Sa ju hakkasid mulle kohe oma hädasid kurtma. Mis mul muud üle jäi kui sind lihtsalt kuulata.

ESIMENE: Kui sa mind ära kuulasid, oleksid pidanud ütlema, et sa pole mingi ravitseja.

TEINE: Seda ma ju praegu teingi.

ESIMENE: Appi, mis siin toimub!? Miks ma alati mingite idiotide otsa satun!

TEINE: Ära võta seda nii traagiliselt. Istu maha ja oota Hubertit.

ESIMENE: Ma ei saa aru milles su probleem on?

TEINE: Minu probleem?

ESIMENE: Sulle kohe meeldib inimesi lollitada! Nende üle naerda.

TEINE: Allar, ma ei ole sinu üle naernud. See oli väike rollimäng.

ESIMENE: Ma tean sinusuguseid tüüpe. Ise pole elus millegagi hakkama saanud, aga kogu aeg tegelete teiste mõnitamisega.

TEINE: Usu mind, see olukord ei tekkinud minu pahasoovlikkuse tõttu.

ESIMENE: Mille tõttu siis?

TEINE: Sa tahtsid, et oleks ravitseja ja mina läksin sellega kaasa, sest ei tahtnud, et sa pettuksid.

ESIMENE: Sa lihtsalt valetasid mulle.

TEINE: Ei valetanud, ma lihtsalt... kaldusin väheke tõest kõrvale.

ESIMENE: Ja mis seal kõrval oli?

TEINE: Mille kõrval?

ESIMENE: No mis on tõe kõrval?

TEINE: Veel üks tõde.

ESIMENE: Vale.

TEINE: Mis vale?

ESIMENE: Tõe kõrval on alati vale.

TEINE: Ahah. Ja kuidas sa varel ja tõel vahet teed?

ESIMENE: Tõde on see, mis alati välja tuleb ja vale on see, mis väga kaua vastu ei pea.

TEINE: Tead, las ta olla. Ma ei oska sinuga sellistel teemadel arutleda. Ma olen lihtne mees. Ma pole mingi filosoof. Aga ma tean, et igaühel on oma tõde.

ESIMENE: Sa eksid. Tõde on alati üks. Lihtsalt seda on võimalik tõlgendada erinevalt.

TEINE: Ma jään ikkagi oma seisukoha juurde.

ESIMENE: Ja mis see sinu seiskoht on?

TEINE: Ma ju ütlesin.

ESIMENE: Et sa oled lihtne mees ja ei tea vaimsetest asjadest midagi?

TEINE: Ma pole seda öelnud.

ESIMENE: Siis ma ilmselt tõlgendasin sind valesti.

TEINE: Mul on tunne, et sa praegu norid minuga.

ESIMENE: Üldsegi mitte. Sa tõlgendad mind valesti.

TEINE: Mida sa praegu teed?

ESIMENE: Tõestan, et mul on õigus.

TEINE: Ei. Sa tõestad, et oled üks kiuslik vennike, kes elab oma solvumist välja.

ESIMENE: Mille peale ma peaks solvunud olema?

TEINE: Seda tahan ma sinult teada: miks sa solvunud oled?

ESIMENE: Võib-olla sellepärast, et sa valetasid?

TEINE: See, et sa mind Hubertiks pidasid ei juhtunud sellepärast, et ma valetasin, vaid sellepärast, et sa tõlgendasid tõde valesti.

ESIMENE: Ahsoo. Ja mis see tõde siis oli?

TEINE: See, et olen samasugune tüüp keda vaevavad probleemid, millele loodab lahendust saada! See on tõde! Tead, ma ei ole küll ravitseja, aga võin sulle öelda milles sinu probleem on. Sa arvad pidevalt, et tead asju paremini kui teised. Kui tahad, et midagi muutuks, siis lõpeta teiste inimeste halvustamine.

ESIMENE: Ma tänan sind selle... minu psühhoanalüüsi eest.

TEINE: Näed, jälle sa hakkad...

ESIMENE: Oota, las ma räägin. Sul on täielik õigus luua minust selline pilt, nagu sulle tundub. Ja ära arva, et see mind kuidagi ärritab. Sinu spontaanne rollivahetus ei pannud MIND piinlikku olukorda, vaid lõi SULLE võimaluse enda avastamiseks. Sa tegid alateadlikult taotluse oma isiksuse spektri laiendamiseks. Ma nägin kui puhtalt sa sellesse rolli läksid. Sul on õigus, siin polnud tõesti mingit valetamist. Sel hetkel olid sa Hubert ja mitte grammigi Martin. Sa uskusid seda ja see on ülikõva saavutus - astuda teadmatusse, võtmata kaasa hirmu. Kui sa õpiksid seda sisemise piiri tõmbamist puhtalt reguleerima, siis sa saaksid hakata kasutama oma isiksuse ressursse ja leiaksid tee oma mina fookuse juurde.

TEINE: Anna andeks, aga sa räägid praegu ise nagu Hubert. Noh, kõik see alateadlik taotlus ja isiksuse ressursid ja...

ESIMENE: Sa ei pea vabandama. Mina olengi.

TEINE: Misasi?

ESIMENE: Ma olen Hubert. Ravitseja ja vaimne terapeut.

TEINE: Kas see on mingi nali või?

VAHUR: Ei. Aga lõbus oli mul sinuga küll.

TEINE: Sa tegid mind narriks.

VAHUR: Ei, ma tegin väikese rollimängu. Nagu sinagi. Ära pahanda. Tere Martin, mina olen Hubert, mul hea meel, et tulid minu vastuvõtule! (*Kätt sirutades.*) Ära karda, ega ma käesurumise eest raha ei võta.

TEINE: Ma ei kardagi.

Pimedus.

TEINE VAATUS

Mehed suruvad teineteise kätt.

ESIMENE: Kas oled väga pettunud?

TEINE: Miks ma peaks pettunud olema? Mul on hea meel, et ei passinud järjekorras koos mingi võõraga, vaid veetsin aega kuulsa Huberti seltsis.

ESIMENE: Kujutasid Hubertit ilmselt teistsugusena ette.

TEINE: Tegelikult mul käis mitu korda peast mõte läbi, et mis siis juhtuks, kui selguks, et sa oledki päriselt Hubert.

ESIMENE: Ja mul käis mitu korda peast läbi, et äkki sa oled sellest juba aru saanud.

TEINE: Ega ikka ei saanud küll. Sul õnnestus mind korralikult ära petta.

ESIMENE: Ma poleks mänguga kaasa läinud, kui sa poleks mu õiget nime öelnud.

TEINE: Tore, et suutsin sind üllatada.

ESIMENE: Kust sa siis tead, et mu nimi on Allar?

TEINE: Mis sa ise arvad?

ESIMENE: Tõesti ei tea. Pakkusid huupi või?

TEINE: Huupi pakkumiseks on see liiga suvaline nimi.

ESIMENE: Kuidas sa siis teadsid? Minu õiget nime teavad ainult kõige lähedasemad inimesed.

TEINE: Arvata ära inimeste nimesid on minu looduslik anne.

ESIMENE: Tõsiselt või!? Esimest korda näen sellist inimest.

TEINE: Kuule, ma teen nalja! Pole mul mingit annet.

ESIMENE: Kuidas sa siis mu nime teadsid?

TEINE: Kuulsin seda.

ESIMENE: Kuskohas?

TEINE: Kui sa telefoni vastu võtsid, siis kellegi mehe hääl ütles: Tere Allar! Ei pea olema eriline sensitiiv aru saamaks, et see on sinu nimi.

ESIMENE: Seda on kusjuures paljud rääkinud.

TEINE: Et su nimi on Allar?

ESIMENE: Et mu telefoni kõlar on liiga vali.

TEINE: Miks sa oma õiget nime ei kasuta?

ESIMENE: Allar tundus ravitsejale kuidagi liiga lihtne nimi. Hubert on salapärasem. Sellepärast selle võtsingi.

TEINE: Et nagu kunstniku nimi või?

ESIMENE: Võib ka nii öelda.

TEINE: Ravitseja on siis roll, mida sa mängid?

ESIMENE: See on kutsumus. Arvan, et inimesed usaldavad mind rohkem kui ma pole keegi nende seast, vaid olen justkui... justkui...

TEINE: Nendest parem?

ESIMENE: Pigem, keegi keda nad ei tunne. Salapära tekitab usaldust. Sellepärast pole ma ka ennast avalikkusele eksponeerinud.

TEINE: Sul on õigus, me usaldame teadmatust rohkem, kui tegelikkust.

ESIMENE: Kuidas sa oskaid üldse minu vastuvõtule tulla?

TEINE: Tuttav soovitas. Olid talle sügava mulje jätnud.

ESIMENE: Nüüd oled sa siin ja mina olen valmis sind aitama. Kuulan sind.

TEINE: Oota. Kas see mida sa enne enda ja oma poja kohta rääkisid on õige?

ESIMENE: Kuna olen nüüd Hubert, siis pead leppima, et minu isiku ümber on salapära.

TEINE: Nii, et see kõik oli vaid mäng?

ESIMENE: Kui see, mida sa tead, sind puudutas, ei oma tähtsust, kes seda rääkis või kelle kohta see käis.

TEINE: Sa tahad salapäraseks jääda?

ESIMENE: Pigem ütle mulle, kas sinu lugu kampsunist ja naistest vastab tõele?

TEINE: Selle ma mõtlesin välja.

ESIMENE: Aga see peldiku lugu?

TEINE: See on tõsi. Aga juhtus ühe mu sõbraga.

ESIMENE: Hästi. Mis mure sind minu juurde tõi?

TEINE: Kui sellest kampsuni loost lähtuda, siis tegelikult minu olukord on risti vastupidine.

ESIMENE: Su kole kampsun meelitab ligi võõraid mehi?

TEINE: Ei. Tegelikult pole asi üldse naljakas. Põhjus, miks ma sinu juurde tulin on see, et ma... noh, kuidas seda nüüd öelda... Ütle, kuidas sa üldse aru said, et sul on mingid üleloomulikud võimed?

ESIMENE: Sa ju tead, et ma endast ei räägi. Aga oma oskused avastasin ma praktiseerimise käigus. Uurisin erinevaid tervendamise praktikaid algul enda peal, hiljem hakkasin teisi aitama. Nii see tuli.

TEINE: Kas kasutad oma võimeid ainult ravimiseks?

ESIMENE: Ma ei saa su küsimusest aru?

TEINE: Sa oled ju selgeltnägija, energiatega vabastaja ja ma ei tea mis kõik veel. Kas sa oled kunagi teinud mingeid, ma ei tea mis muid asju?

ESIMENE: Mis asju?

TEINE: Noh, ennustanud lotopiletite võidunumbreid või pannud kedagi endasse armuma, või ajanud vihmapiilved pea kohalt laiali. Midagi sellist?

ESIMENE: Seda ma pole teinud.

TEINE: Miks?

ESIMENE: Sest ma pole jumal.

TEINE: Oskad aidata teisi, aga ennast mitte?

ESIMENE: Kõige raskem on endaga hakkama saada.

TEINE: Kui sul on õnnetu armastus, raske haigus või mingid psüühilised probleemid, kas sa pöördud siis mingi teise ravitseja poole?

ESIMENE: Minu jaoks on esmatähtis leida kriisisituatsioonides tasakaal sisemise ja välise vahel.

TEINE: Näed, alati kui ma küsin sult midagi konkreetset, vastad sa nii laialivalguvalt. Kas su patsiendid pole sulle seda ette heitnud?

ESIMENE: Ei. Sa oled esimene.

TEINE: Kas selliseid rollimänge oled sa ka teistega harrastanud?

ESIMENE: Ma ei saa sulle seda öelda, sest see rikuks minu patsientide privaatsust.

TEINE: Hea küll. Olgu. Aga kas sa oled alati...

ESIMENE: Oota. Teraapiasse oled tulnud sina, mitte mina.

TEINE: Jah, muidugi. Palun vabandust, et ma kõrvale kaldusin. Kus ma pooleli jäin?

ESIMENE: Oma probleemi sõnastamise juures.

TEINE: Tegelikult on seda keeruline sõnastada.

ESIMENE: Aga sa proovi.

Olukorra muutus.

TEINE: See on lollus.

ESIMENE: Miks see lollus on?

TEINE: Helen, sa oled ju täiskasvanud inimene, kuidas saab mingi võhivõõras aidata meie probleeme lahenda? Need on meie probleemid, mitte mingi suvalise pässi omad.

ESIMENE: Hubert pole mingi suvaline päss, ta on psühholoog.

TEINE: Ise ütlesid, et ta on ravitseja.

ESIMENE: Ta tegeleb paljude asjadega ja aitab väga paljusid.

TEINE: Abielu pole mingi liivaloss, mida keegi patsutades korda teeb.

ESIMENE: Sellepärast ma Huberti juurde aja kinni paningi. Ta on üks paremaid perenõustajaid.

TEINE: Me saame ise hakkama.

ESIMENE: Miks me siis pole saanud?

TEINE: Me oleme väga hästi saanud.

ESIMENE: Ei ole ju.

TEINE: Seda arvad sina.

ESIMENE: Jah, arvan küll.

TEINE: Aga sul ei ole õigus.

ESIMENE: On küll.

TEINE: Miks me jälle vaidleme mingite tühiste asjade pärast?

ESIMENE: Need pole tühised asjad.

TEINE: Hea küll. Hea küll, oletame, et me läheme selle Huberti juurde. Kas sa tõesti arvad, et ta lausub meile mingid võlusõnad, mis meie suhte nipsust korda teeb?

ESIMENE: Ütle, kas sa tahad meie suhet päästa?

TEINE: Mis tähendab päästa? Kelle käest?

ESIMENE: Mitte kelle käest, vaid kelle jaoks? Meie jaoks, Martin.

TEINE: Miks me peame oma probleeme kellegi kolmandaga jagama?

ESIMENE: Sest me ei saa omavahel räägitud.

TEINE: Saame küll.

ESIMENE: Ei saa.

TEINE: Kas sa oled tähel pannud, et me tülitseme palju vähem.

ESIMENE: Kas sa mõõdad meie tülisid?

TEINE: Ma ei pea neid mõõtma. Ma lihtsalt tean, et ma pingutan rohkem.

ESIMENE: Jah, aitäh sulle eelse eest, et sa vabandust palusid.

TEINE: No näed. Ma palusin vabandust, kuigi ma polnud tegelikult süüdi.

ESIMENE: Palun ära hakka!

TEINE: Kui mina pingutan, kui sina pingutad, siis me saame kõik korda. Mäletad kuidas meil alguses oli?

ESIMENE: Kuidas meil oli?

TEINE: Kui me olime pool aasta koos elanud, siis sa ütlesid, et vaata kui huvitav, me pole sinuga selle aja jooksul kordagi tülitsenud. Mäletad?

ESIMENE: Jah, ja me ei pidanud ka selle nimel üldse pingutama. Me lihtsalt olime teineteisesse niivõrd kiindunud.

TEINE: Praegu ka.

ESIMENE: Me pidasime teineteisest lugu.

TEINE: Praegu ka.

ESIMENE: Ometigi see kõik ei toimi enam.

TEINE: Toimib küll. Ma ei saa aru, miks sa meie abielu maha matad?

ESIMENE: Ma ei mata. Vastupidi, ma võitlen meie kooselu nimel. Ma ei taha mingi hinna eest sinust lahku minna.

TEINE: Mina ka.

ESIMENE: Sellepärast ma tahangi, et me nõustamisele läheme.

TEINE: Ja sellepärast me saamegi oma asjadega ise hakkama.

ESIMENE: Sa ei kujuta ette, kui raske on Huberti juurde aega saada. Käime ta juures ära. Kasvõi üks kord.

TEINE: Kas me peame sinna minema, kuna on raske aega saada?

ESIMENE: Martin, ma palun sind.

TEINE: Kui sul on kahju oma broneeringut ära nullida, siis mine üksi.

ESIMENE: Kas sa teed nalja või?

TEINE: Ei. Kui sa arvad, et see aitab sind, siis käi ära. Kuula, mida ta räägib. Pärast räägid mulle edasi. Tõsiselt.

ESIMENE: Mis sul viga on?

TEINE: Selles asi ongi, et mul pole midagi viga.

Olukorra muutus.

ESIMENE: Ehk siis, milles on sinu probleem?

TEINE: Minu probleem... on selles, et ma kaotasin oma rahakoti ära.

ESIMENE: Ja sellepärast tulidki siia?

TEINE: Jah, sa oled ju selgeltnägija. Aita see mul üles leida.

ESIMENE: Vabandust, aga ma ei tegele selliste asjadega.

TEINE: Ma tegin nalja.

ESIMENE: Päris naljakas.

TEINE: Ütle, kuidas sina õige armastuse ära tunnend?

ESIMENE: Armastuse leidmine on väga individuaalne. Kellegi kogemust ei saa siin aluseks võtta.

TEINE: Mida sa keerutad. Ütle, kas sul on naine?

ESIMENE: Tegeleme praegu sinu probleemiga.

TEINE: Vasta mulle, kas sul on naine?

ESIMENE: Ma ütlesin, et ma ei ava patsientidele oma isikut.

TEINE: Sa ei pea ennast avama. Ma küsin, kas sa praegu elad kellegagi koos? Lihtsalt ütle. Usu mind, sinu salapära minu silmis ei kao peale seda vastust kuhugi. Noh, oled mees või ei ole. Vasta mulle!

ESIMENE: Tead, võtame hetkeks aja maha võtma. Sa pead rahunema.

TEINE: Mitte mina ei pea rahunema, vaid sina pead hakkama oma tegude eest vastutama. Kuradi esoteerik!

ESIMENE: Palun vabandust, kui ma sind kuidagi solvasin. Ma ei tahtnud seda.

TEINE: Ole vait! Palun jää vait!

Olukorra muutus.

TEINE: Miks sa mind just siia kutsusid?

ESIMENE: Meri mõjub rahustavalt. Meile mõlemale.

TEINE: Kas on põhjust rahutust tunda?

ESIMENE: Tahan, et me selle vestluse üle rõõmu tunneksime.

TEINE: Kui keegi niimoodi alustab, siis on põhjust muret tunda. Helen, mis juhtus?

ESIMENE: Martin... olen aru saanud, et see oleks kõige õigem lahendus.

TEINE: Misasi?

ESIMENE: Kui me kumbki oma teed läheksime.

TEINE: Jälle sa hakkad pihta!

ESIMENE: Ära suhtu sellese nii sõjakalt.

TEINE: Kuidas ma pean sellesse suhtuma, kui see on lollus!

ESIMENE: Kuidas saab olla lollus see, et me mõlemad saame õnnelikuks?

TEINE: Lollus on see, et sa tahad lõhkuda meie õnneliku kooselu.

ESIMENE: Miks sa arvad see õnnelik on?

TEINE: Kas ei ole siis?

ESIMENE: Ei. Sa ju tead seda.

TEINE: Ma olen sinuga väga õnnelik.

ESIMENE: Aga mina ei ole. Enam ei ole. Martin. Me oleme sinuga lahku kasvanud.

TEINE: Ei ole.

ESIMENE: Oleme. Ja selles pole midagi hirmsat. Olime õnnelikud enne meie kohtumist ja oleme nüüd jälle. Lihtsalt kumbki eraldi.

TEINE: Sa oled nii julm.

ESIMENE: Ma olen aus.

TEINE: Mida ma pean tegema, et sa selle lolluse oma peast välja saaksid!?

ESIMENE: Oleme sinuga nende aastatega saanud väga lähedasteks, aga see lähedus ei hoiab meid enam koos.

TEINE: Meid hoiab koos armastus.

ESIMENE: See on turvatunne, mis meid koos hoiab.

TEINE: Kas sa tahad öelda, et meie armastus on kuhugi kadunud?

ESIMENE: Tahan, et sa aru saaksid et lahkuminekut ei tasu karta. Peame rõõmu tundma sellest, et saame edasi liikuda. See on nagu torm merel. Kui see mööda läheb, on meri jälle endine ja vesi palju selgem...

TEINE: Ole vait! Palun jää vait!

Olukorra muutus.

TEINE (*haarab ESIMESEL rinnust*): Sa ei kujuta ette, kuidas ma tahaksin sulle praegu molli anda.

ESIMENE: Kui sa arvad, et see sind aitab, siis tee seda.

TEINE: Mida sa raisk targutad!?

ESIMENE: Sinu sees on viha, sa pead selle välja elama.

TEINE: Tead, Hubert... Ma ei tulnud sinu juurde ennast ravima. Tulin siia, et endaga rahu teha. Mõtlesin, et virutan sulle vastu lõugu ja kõik jookseb paika.

ESIMENE: Väga huvitav moodus endaga rahu tegemiseks.

TEINE: Sa võid kergendatult hingata. Ma ei hakka ma seda tegema.

ESIMENE: Olen selle otsuse eest väga tänulik.

TEINE: Sa ei pea mulle tänulik olema. Teen seda oma naise pärast.

ESIMENE: Täna teda minu poolt.

TEINE: Me ei ela enam koos. Aga ma ei taha tema kohta öelda eksnaine.

ESIMENE: Arusaadav.

TEINE: Ütlen tema kohta lihtsalt Helen.

ESIMENE: Tore.

TEINE: Kas see nimi ei ütle sulle midagi?

ESIMENE: Kas peaks?

TEINE: No ma ei tea, kas sa peaksid meeles pidama naiste nimesid, keda sa õnnelikuks oled teinud?

ESIMENE: Ma ei saa aru, millest sa räägid.

TEINE: Kas tõesti? Sul ei tule mitte midagi tuttavat ette?

ESIMENE: Mis mul siin tuttav peaks olema?

TEINE: Kas sa pole kunagi oma "perenõustamisel" ühegi naisega lähemalt tuttavaks saanud?

ESIMENE: Ma ei saa aru mida sa silmas pead?

TEINE: Pean silma Helenit.

ESIMENE: Kes see Helen on?

TEINE: Minu naine. Eksnaine.

ESIMENE: Kas ta käis minu juures perenõustamisel?

TEINE: Kuule, jah, käis tõesti! Ja lausa nii hästi käis, et mingi hetk kolis ta sinu juurde. Sest ainult Hubert on nii tark ja mõistev, ainult tema teab, mis ühte segases seisus naist õnnelikuks saab teha. Kas pole nii?

ESIMENE: Kas sa sellepärast tulidki?

TEINE: Tahtsin vaadata silma argpüksile, kes mu naise ära viis.

ESIMENE: Ma ei ole su naist ära viinud.

TEINE: Ära ainult hakka rääkima mingit jura, et see oli tema otsus, ja sina lihtsalt sattusid õigel ajal tema teele.

ESIMENE: Mul on väga kahju, et niimoodi juhtus.

TEINE: Ma ei saa oma kodurannas enam merd ka vaadata. Iga kord kui randa lähen, tuleb meelde, kuidas Helen ütles: Hubert pani mind ennast taas naisena tundma! Me olime temaga koos seitse aastat. Need olin minu elu kõige õnnelikumad aastad. Ta läks sinu juurde meie abielu päästma. Aga sina lõhkusid meie perekonna.

ESIMENE: Ma ei ole su pere lõhkunud.

TEINE: Ära aja paska! Sa kasutasid Heleni avameelsust ära ja viisid ta minu juurest minema.

ESIMENE: Ma ei ole su naist ära viinud.

TEINE: Sa lõhkusid mitte ainult tema, vaid, ka minu elu!

ESIMENE: Ma ei ole seda teinud.

TEINE: Mida sa salgad! Ole mees ja võta omaks!

ESIMENE: Mul pole vaja midagi omaks võtta, sest ma ei ole Hubert!

TEINE: Mida sa valetad!

ESIMENE: Valetasin enne, kui end Hubertiks nimetasin.

TEINE: Misasja sa ajad?

ESIMENE: Ma ju ei teadnud, mis suhe sul Hubertiga on. Ajasid mind enne oma ravitseja mängimisega vihaseks. Ütlesin, et olen Hubert, sest tahtsin sulle tagasi teha.

TEINE: Kes sa siis oled!?

ESIMENE: Allar. Näed, siin on ID-kaart. Võid mu nime guugeldada. Ma olen tehnikainsener. Ravitsemisega pole mul mingit pistmist.

TEINE: Kurat, ma ei usu sind. Sa ajad mulle praegu jama.

ESIMENE: Miks ma peaks mingit jama ajama?

TEINE: Sest sa kardad molli saada!

ESIMENE: Kui ma oleks Hubert, siis ma ei kardaks seda. Hubert oleks sulle öelnud: Jah, su naine tuli minu juurde ja me armastame teineteist. Kõik.

TEINE: Hubert ja Helen ei ole enam koos.

ESIMENE: Miks? Mis juhtus?

TEINE: Armastus sai otsa. Helen tuli tema juurest ära.

ESIMENE: Siis on ju kõik lahenenud.

TEINE: Ei ole.

ESIMENE: Kas sa oled naisega pärast seda suhelnud?

TEINE: Ühe korra.

ESIMENE: Ja kuidas läks?

Olukorra muutus.

TEINE: Ma ei saa aru, mida sa minust tahad?

ESIMENE: Tahan sinuga rääkida.

TEINE: Helen, mul on praegu väga kiire.

ESIMENE: Millal sul oleks aega?

TEINE: Ma ei tea.

ESIMENE: Tulin siia, et öelda, et me pole enam Hubertiga koos.

TEINE: Ja mis see minusse puutub?

ESIMENE: Ma ei tahtnud sellest telefonis rääkida. Tahtsin seda sulle nelja silma all öelda.

TEINE: Noh, nüüd ütlesid ära.

Paus.

ESIMENE: Olen sellele väga palju mõelnud. Mis meil oli ja... kuidas kõik läks. Tean enda kohta nüüd palju rohkem... ja sinu kohta. Ma tean, kui kohutavalt nõme see kõik paistab... ilmselt oli seda kõike vaja selleks, et aru saada, mis on oluline. Sina Martin oled mulle oluline. Sina oskad mind mõista. See turvatunne, mis meil oli, on mulle oluline. Kui sa arvad, et tahaksid anda mulle veel ühe võimaluse, siis mina olen valmis tõestama, et sul oli õigus... Martin. Kas sa kuuled mind?

TEINE: Ah, mida?

ESIMENE: Kas sa kuulsid, mida ma rääkisin?

TEINE: Jah, see on tore, et sul kõik hästi läheb.

ESIMENE: Mis sa siis arvad?

TEINE: Millest?

ESIMENE: Sellest, mis ma rääkisin?

TEINE: Tead, mul on praegu jube palju tegemist.

ESIMENE: Ma saan aru.

TEINE: Ma võtan sinuga ühendust.

ESIMENE: Selge.

TEINE: Aga praegu on mul tõesti väga kiire.

ESIMENE: Soovin sulle kõike head.

TEINE: Jah, sulle samuti.

Olukorra muutus.

ESIMENE: Ja kuidas läks?

TEINE: Ma ei taha sellest rääkida.

ESIMENE: Aga saate nüüd temaga vähemalt hästi läbi?

TEINE: Ta on surnud.

ESIMENE: Misasja? Kuidas!?

TEINE: Pärast meie kohtumist sõitis ta ema juurde Põlvasse. Buss, millega ta sõitis... sattus liiklusõnnetusse. Kas reisijat sai surma. Üks nendest oli Helen.

ESIMENE: Väga õnnetu lugu.

TEINE: Kui ta tuli andeks paluma, tahtsin talle kohe kõik andestada. Aga ma ei teinud seda.

ESIMENE: Miks?

TEINE: Kas sa arvad, et ma ei ole seda endalt tuhandeid kordi küsinud: Miks!?! Miks oli mul vaja talle kohta kätte näidata, kui ma tahtsin teada sealsamas kaissu võtta ja öelda, et ma armastan teda ikka veel? Aga ma ei teinud seda...

Paus.

ESIMENE: Kunagi aastakümneid tagasi käisime pojaga Portugalis bussiekskursioonil. Ostsime mingist külapoekesest kaks kiirloterii piletit. Poeg võitis oma piletiga kümme eurot. Minu piletil oli võidu koha peal oli mingi pikk kiri kohalikus keeles. Kui seda müüjale näitasin, ajas ta silmad suureks ja hakkas midagi seletama. Ma ei saanud midagi aru. Meil oli kiire. Buss pidi kohe edasi sõitma. Kõik ootasid. Jätsin pileti talle ja tormasime bussi peale.

TEINE: Mis see siia puutub?

ESIMENE: Olen tihtipeale mõelnud, et äkki võitsin tookord miljoni.

TEINE: Kas sa võitsid või?

ESIMENE: Ma ei tea.

TEINE: Ma ei saa aru, miks sa seda lugu mulle rääkisid.

ESIMENE: Ma ei põe seda, et miljonist ilma jäin.

TEINE: Sa ju ei teagi, mida sa üldse võitsid.

ESIMENE: Justnimelt.

TEINE: Mida sa ajad?

ESIMENE: Me ei tea kunagi mida me võidame, või mida me kaotame.

TEINE: Ma tean väga hästi, keda ma kaotasin.

ESIMENE: Aga sa ei tohi selles ennast süüdistada.

TEINE: Kui poleks Hubertit, oleks Helen elus.

ESIMENE: Ja kui oleks teie suhted Heleniga korras olnud, poleks mingit Hubertit tekkinud.

TEINE: Kuule, ole vait!

Paus.

ESIMENE: Meie trepikojas elas kunagi üks joodik. Ühel ööl ta oksendas trepile. Ta naine pesi selle hommikul ära, aga okse oli ilmselt väga happeline ja jättis betoonastmele sellise istuva kassi kujulise pleki. See on juba aastaid seal. Nägin ükspäev kuidas uus naaber trepikoda koristades nühkis seda plekki mingi vahendiga. Ütlesin talle: pole mõtet, see ei tule maha, see on okse. Ta vaatas mind kurjalt, ilmselt arvates, et see olin mina, kes sinna oksendas. Igatahes enam ta minuga ei tereta. Jube loll olukord.

TEINE: Mida sa nüüd teed?

ESIMENE: Mis mul ikka teha!? Seletasin talle, et see polnud mina, kes sinna oksendas. Aga tajun, et tema silmis jäin joodikuks, kes püüdis oma koletut tegu teiste kraessa ajada.

TEINE: Ei. Ma mõtlen, mida teed, kas sa jääd siia Hubertit ootama?

ESIMENE: Ilmselt küll.

TEINE: Mina igatahes lähen minema.

ESIMENE: Nii, et sa talle vastu lõugu ei virutagi?

TEINE: Võid seda minu asemel teha.

ESIMENE: Tänan usalduse eest.

TEINE: Loodan, et saad siit oma probleemidele abi... mis iganes need sul ka on.

ESIMENE: Oli meeldiv kohtuda.

TEINE: Minul samuti. (*Surub ESIMESE kätt.*)

Olukorra muutus.

ESIMENE: Ma ei tundnud teid kohe äragi, härra Granquist.

TEINE: Jajah, eks nii palju aastaid on mööda läinud.

ESIMENE: Mis teid Eestisse toob?

TEINE: Sõidan sõbrale külla. Ta elab juba mitu aastat Eestis, aga ma pole veel kordagi talle külla jõudnud. Nüüd lähen kolmeks päevaks. Kas käisid Rootsis töö asjus?

ESIMENE: Käisin Funasdalenis suusatamas.

TEINE: Oo, kas oled kõva mäesuusataja?

ESIMENE: Kunagi olin. Nüüd on mitu aastat vahele jäänud.

TEINE: Ma ka noorena tegin päris palju sporti. Aga praegu käin ainult piljardit mängimas.

ESIMENE: Nii, et elu läheb hästi?

TEINE: Jah, kenasti.

ESIMENE: Kas Greta on ka laevas?

TEINE: Ei.

ESIMENE: Kas ta töötab ikka veel muuseumis?

TEINE: Ma ei tea.

ESIMENE: Ahah, selge.

TEINE: Me ei ela enam koos.

ESIMENE: Arusaadav.

TEINE: Aga minu on tütar siin.

ESIMENE: Teil on tütar?

TEINE: Kasutütar. Minu uue naise laps.

ESIMENE: Nii, et näitate tütrele Eestit?

TEINE: Tegelikult tütar töötab siin laevas.

ESIMENE: Tore.

TEINE: Kuidas sinul läheb? Juhid mingit tehast, ehitad mootoreid?

ESIMENE: Oh ei. Õppisin vahepeal psühholoogiat ja nüüd on mul oma nõustamiskabinet.

TEINE: Oo, põnev. Tean paljusid, kes on oma elus pöörde teinud. Peaasi, et töö sulle rõõmu pakub.

ESIMENE: Jah, mul on väga huvitav töö.

TEINE: Kui palju sul lapsi on?

ESIMENE: Mul on kolm tütart.

TEINE: Oo, see on tore. Kas nad käivad koolis?

ESIMENE: Jah. Muusikakoolis. Tahavad saada muusikuks, nagu nende emagi.

TEINE: Mul tütar õppis viulit, aga jättis pooleli. Tulid teised huvid. Nagu ikka.

ESIMENE: Jah, eks kõik nõuab pühendumist.

TEINE: Igaüks teeb elus ise oma valikud. Sundida ei saa.

ESIMENE: Naine ootab mind restoranis. Käisin rahakotti toomas.

TEINE: Oi, muidugi. Mine, mine. Tore oli sinuga kokku saada. *(Surub ESIMENESE kätt.)*

Olukorra muutus.

ESIMENE: Kõike head. Ehk kohtume veel kunagi.

TEINE: Palun vabandust, et sind lüüa tahtsin.

ESIMENE: Saan aru, et tahtsid lüüa ikkagi Hubertit.

TEINE: Jah, seda küll. Igal juhul on mul oma käitumise pärast piinlik.

ESIMENE: Hubert saab ka ilma sinuta abita oma kõrvakiilud kätte.

TEINE: Nagu me kõik.

ESIMENE: Tead, aga tegelikult ma ikkagi olen Hubert.

TEINE: Lõpeta ära. Sellised asjad minuga enam läbi ei lähe.

ESIMENE: Miks sa mind ei usu?

TEINE: Sest, et Hubert olen tegelikult mina.

ESIMENE: Ahsoo. Palju ma sulle seansi eest võlgu olen?

TEINE: Väga palju.

ESIMENE: Hästi, lähen siis raha teenima.

TEINE: Jah, mine müü kogu maailm mootorpaate täis.

ESIMENE: Muide, Martin, sa ei öelnudki, mis ametimees sa ise oled?

TEINE: Ah, tead, ma olen selline väike tegija. Kord teen midagi siin, kord midagi seal. Ei midagi konkreetset. Aga ma olen sellega rahul. Ma ei püüagi olla väga edukas.

ESIMENE: Edukas on see, kes on endaga rahul.

TEINE: Sa eksid. Edukad on need, kes ei rahuldu sellega mis on, vaid pürgivad aina edasi.

ESIMENE: Nojah, eks see ole selline tõlgendamise küsimus.

TEINE: Ei ole tõlgendamise küsimus! Edukas on see, kes on teistest parem.

ESIMENE: Aga kuidas sa seda paremust mõõdad?

TEINE: Seda ei peagi mõõtma. Seda on ju silmaga näha!

ESIMENE: No, kas sa näed, milles mina edukas olen?

TEINE: Võrreldes minuga, kõiges.

ESIMENE: Nüüd sa ajad ise mingit ümmargust juttu.

TEINE: Ei aja. Räägin oma tähelepanekute põhjal.

ESIMENE: Äkki olen sulle täna kõike valetanud.

TEINE: No siis sa oled kõigele lisaks ka minust edukam valevorst. Aga tead, milles sa minust viletsam oled?

ESIMENE: Huberti kehastamises?

TEINE: Ei. Kägarkõnnis.

ESIMENE: Misasi see on?

TEINE (*näitab*): Kui sa oled niimoodi kükakil ja käid hästi kiiresti.

ESIMENE: Miks sa arvad, et sa selles minust edukam oled?

TEINE: Olin lasteaias kägarkõnni meister. Mul on isegi diplom veel alles. See on ainus kord, kui ma milleski teistest parem olen olnud.

ESIMENE: Kas ma tohin?

TEINE: Diplomit näha või?

ESIMENE: Ei. Sinuga võistelda.

TEINE: Mõnitad või?

ESIMENE: Ma räägin tõsiselt. Ma pole kunagi ühegi kägarkõnni meistriga võistelnud.

TEINE: Kuule, ära tee nalja.

ESIMENE: Ma ei tee! Vaatame kumb jõuab esimesena selle postini. *(Kükitab.)*
Noh, tule!

TEINE: Ei tule ma kuhugi.

ESIMENE: Mida sa kardad, ma pole seda ju kunagi teinud.

TEINE: Kardangi, et oled äkki minust parem.

ESIMENE: Ja mis siis?

TEINE: Sa rööviksid mult suurima röömu siin elus – olla ametlik kägarkõnni meister.

ESIMENE: Oota, kas ma kuulsin õigesti - sinu suurim rööm siin elus on olla kägarkõnni meister? Kuidas saab mõne mehe latt nii madalal olla?

TEINE: Nagu sa ise ütled, see on tõlgendamise küsimus.

ESIMENE: Tegelikult on sul õigus. Kägarkõnni meister on kõva sõna ja sellepärast ma kutsun sind duellile.

TEINE: Ma keeldun sellest.

ESIMENE: Selge. Sellisel juhul: DAAMID JA HÄRRAD! ALGAB VÕISTLUS
KÄGARKÕNNI MEISTRI TIITLILE!

TEINE: Sa ei saa üksinda võistelda.

ESIMENE: OSALEJATE VÄHESUSE TÕTTU ON VÕISTLEJAJD AINULT ÜKS –
MINA!

TEINE: Ma ei luba, et mingi amatöör lörtsib tiitlivõistluse ära.

ESIMENE: Tule siis stardirajale, kui julged.

TEINE: Vaat tulengi. Endal sul on täiesti vale asend.

ESIMENE: Mis mu asendil viga on?

TEINE: Käed ei tohi maha puutuda. Käed peavad olema siin.

ESIMENE: Mul pole vahet, mis asendis käed on. Ma võidan igal juhul.

TEINE: Seda kohe näeme. Nii, kas oled stardiks valmis?

ESIMENE: Kuule, ma olin stardis juba enne sind.

TEINE: Äkki sa tulid starti valel ajal.

ESIMENE: Äkki tulid hoopis sina?

TEINE: Nii kas teeme siis selle postini?

ESIMENE: Jah, liigume seda teed pidi. Kes esimesena posti puudutab, on kägarkõnni meister.

TEINE: Selge. Tähelepanu, valmis olla... Kuule, kas see pole tobe?

ESIMENE: Misasi?

TEINE: Et me niimoodi jooksuma hakkame.

ESIMENE: Me ju selgitame kägarkõnni meistrit!

TEINE: Sellel pole ju mingit mõtet.

ESIMENE: Kas sellel, et me siin poolteist tundi Hubertit ootasime, oli mingi mõte?

TEINE: No kuule, need on täiesti erinevad asjad.

ESIMENE: Kui sinu jaoks on kägarkõnni meistri tiitel mõttetu, siis võid siin edasi passida. Mina stardin: kolm, kaks, üks, läks! (*Hakkab kägarkõnnis kohmakalt edasi liikuma.*)

TEINE: Sellises tempos ei jõua sa nädala pärast ka sinna postini.

ESIMENE: Igal juhul jõuan ma sinna enne sind.

TEINE: Ei jõua.

ESIMENE: Kuule, ma olen juba peaaegu kohal. Eest ära! Meister tuleb!

TEINE: Sa pole mingi meister.

ESIMENE: Muidugi olen.

TEINE: Kohe ma näitan sulle, kes on kägarkõnni meister. (*Hakkab ka kägarkõnnis liikuma.*)

ESIMENE: Sa ei tohi minust mööda minna, ma olen esimene.

TEINE: Kuskohas sa esimene oled?

ESIMENE: Siin?

TEINE: Sa olid esimene, sest sa startisid liiga vara.

ESIMENE: Sina jääd viimaseks, sest sa startisid liiga hilja.

TEINE: Kust sa tead? Ega sa selgeltnägija pole.

ESIMENE: Ega sina ka pole.

TEINE: Ahsoo?

ESIMENE: Ahsoo, jah.

Olukorra lõpp.